

vil saaledes spørge, hvad der skal gjælde, naar Egtfællen er bortreist, eller hvis Egtfællen, hvad jo meget let kan hændes, er død i Mellemtiden; der er jo ingen Præscription i saa Henseende bestemt, og det kan tænkes, at Oplysning om Egtfællensbruddet først kommer op lang Tid, efter at Forseelsen er begaaet, og i denne Mellemtid kan Egtfællen være bortreist eller død. Saaledes som Paragraphen er affattet, skal vedkommende Egtfælle spørges, om han eller hun ønsker, at Sagen skal fremmes. Bliver dette Ønske ikke bejaet, saa bliver Sagen ikke forfulgt, men hvad skal der gjælde i det Tilfælde, at Egtfællen ikke kan besvare Spørgsmaalet paa Grund af de nævnte Årsager, Bortreise eller Dødsfald? Skal saa Følgen deraf være, at Sagen skal forfølges? Det vil være Tilfældet efter Ordlyden; men det vilde dog være temmelig besynderligt at lade en sliq Tilfældighed faae en saa indgribende Virkning. Dernæst klæber der ved denne Affattelse de samme Mangler som ved det oprindelige Forslag, der blev indbragt her i Thinget, nemlig, at efter Sagens og Forholdenes Natur, og som Menneftene og Autoriteterne nu eengang i Verden ere, kan, hvormegit man end paastaar, at det er urigtigt, det dog ikke forhindres, at denne Lovbestemmelse i Reglen vil ramme den lavere Stillede i Samfundet, hvormod den høiere Stillede, selv om Skandalen har været meget betydelig, ikke vil rammes af den, og denne Hovedindvending har for mig en meget stor og afgjørende Betydning. Endelig er ogsaa denne Ordning med Hensyn til at forhindre Forbrudelser i og for sig unyttig efter min fulde Overbeviisning. Man kan sætte de allerhøieste Straffe for Forbruddelsen; man kan med hundrede Argussine vogte paa Vedkommende, Forbruddelsen vil dog blive begaaet i samme Omfang som nu; og det forekommer mig, at det, af denne Grund at ville stemme imod Forslaget, vilde være ligesaa urimeligt som det er, naar man nu for Dieblicket i vort Naboland Sverrig har reist en overordentlig stor Opposition imod det der indbragte rimelige og billige Forslag om at give Slegfredsbørn Arveret efter Moder og Mødrenefrænder, Noget, der jo er Tilfældet her efter vore Love. Man

opponerer i Sverrig imod dette indbragte Lovforslag, fordi man paastaar, at en saadan Bestemmelse vil medføre, at Usædeligheden tager Overhaand, og det er nu vistnok et urimeligt Argument; men ligesaa urimeligt er det at paastaae, at man ved at vedtage det af mig stillede Endringsforslag skulde i nogensomhelst Henseende befordre Usædelighed hertilands. Jeg skal indskrænke mig hertil og iøvrigt ikke nærmere indlade mig videre paa at gjentage de Grunde, der bleve anførte her ved sidste Behandling for det samme Forslags Vedtagelse, da Folkethinget allerede ved to Afstemninger har vedkjendt sig det, og jeg haaber, at det ogsaa ved den nu forestaaende Afstemning vil opretholde sin Beslutning. Hvad der maaskee kunde bevirke, at Adskillige vilde blive betænkelige ved nu at stemme som forrige Gang, skulde være Hensynet til, at man ved nu atter at vedtage Forslaget vilde standse Sagens Gang, idet der nemlig da maatte ned sættes et Fællesudvalg, hvilket maaskee formedelst den knappe Tid kunde bevirke, at Loven ikke kom ud. Skulde dette blive Følgen, saa vilde jeg i høi Grad beklage det, og saa vilde jeg ikke have stillet mit Forslag; men jeg er fuldstændig overbevist om, at denne Frygt er uggrundet. For det Første er det nemlig vel sandt, at den ærede Justitsminister har ved en tidligere Leilighed udtalt sig saaledes, at man kunde see, at han hellere ønskede den Redaction, der oprindeligt stod i Lovforslaget; men paa den anden Side har han dog udtalt sig saaledes, at man har Grund til at troe, at han ikke, fordi vi nu fastholde den ved 3die Behandling tagne Beslutning og altsaa stemme for mit Endringsforslag, vil modsætte sig Loven; altsaa fra hans Side er der Intet at befrygte. Derimod kunde der maaskee være Noget at befrygte fra Landstingets Side. I den Henseende maa jeg imidlertid tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, da dette Forslag blev vedtaget i Landstinget, stode Stemmerne saaledes imod hinanden, at 20 stemte for og 13 imod Landstingets Redaction, og der var saaledes kun en Forskjel af 7 Stemmer. Der var, saavidt jeg veed, 17 fraværende. Havde nu af disse 20 blot 4 stemt for den modsatte Affattelse af Forslaget, da var Udskiftet blevet